

Uspomena na Godwina

(Temeljeno na predavanju u Nilambe centru na četvrtu obljetnicu Godwinove smrti)

Bhante S. Dhammika

translated by Zvonko Radikovic

Godwin Samararatne rođen je 6. rujna 1932. godine u Kandyu u Šri Lanki. Otac mu je bio službenik na plantaži čaja u Hantaneu, u brdima ponad Kandya, dok mu je majka bila jednostavna seoska domaćica. Imao je tri brata i četiri sestre. Mlađa sestra umrla je prerano, dok mu je brat poginuo u saobraćajnoj nesreći i to na dan svog vlastitog vjenčanja. Tri ostale sestre zvale su se Dorothy, Matilde i Lakshmi, a Godwin je bio najmlađi od tri dva preživjela brata, Felixa i Hectora. Obitelj je živjela u skromnoj kući u ulici Peradeniya, nedaleko središta grada Kandya. Godwin je pokazivao zanimanje za buddhizam još kao dijete, zahvaljujući ponajprije duhovnosti svoje majke. Uvijek je s njom išao u obližnji hram na dane kada su se tamo pjevale puje. Radije je sjedio u hramu, slušajući predavanja redovnika, nego da se igra s ostalom djecom. Jednom prilikom došao je kući sa dvije biljke koje je ubrao iz nečijeg vrta, bez pitanja. Majka ga je povelala sa sobom do kuće iz čijeg je vrta uzeo biljke i na njen nagovor morao ih je vratiti vlasniku.

Tijekom srednjoškolskih dana najbolji prijatelj bio mu je Siri Gunawardana, koji se kasnije zaredio, uzevši ime Sivali. Sivali je kasnije postao cijenjeni i poznati duhovni učitelj. Godwinov interes za meditaciju bio je takav da je tijekom školskih praznika obično išao u centar Kanduboda, a kasnije je na njegov nagovor s njime išla i majka. Bio je nadaren, a ipak prosječan učenik, te se nakon srednje škole zaposlio u javnoj knjižnici Kegalle. Bilo je to 1956. godine. Čak i tada, njegova poniznost i ljubaznost dolazile su do izražaja. Jednom zgodom čuvar knjižnice pitao ga je za dopuštenje da prenoći u knjižnici, jer nije imao gdje prespavati. Godwin se sažalio nad njime i pustio ga unutra. Kada se Godwin drugi dan vratio na posao, čovjeka više nije bilo, a niti mnogih knjiga iz knjižnice. Nestale knjige Godwin je kupio vlastitim novcem. Kasnije je postao glavni knjižničar knjižnice D.S. Senanavaka u Kandyu, gdje je radio sve do prijevremenog odlaska u mirovinu 1979. godine.

Godwin je bio srednjeg rasta i tamnopus. Kosa mu je bila ravna i crna, pomalo sijeda, a kako je stario kosa mu je bila srebrnasto bijele boje. Imao je malo pogrbljena leđa, što mu se s godinama pogoršavalo. Imao je običaj često prelaziti rukom po kosi, kao da ju želi poravnati. Karakteristično za njega bilo je i to što je često lijevom rukom držao desni lakat, dok mu je desna ruka počivala na obrazu. Tako je znao sjediti satima. Ponekada bi znao prekrižiti ruke ispred sebe, kao da se želi zagrliti. Vrlo često kada se obraćao drugima, kada ih je slušao ili samo kada bi sjedio u tišini, znao bi zatvoriti oči. No ono što je bilo najupečatljivije kod njega bio je blagi osmijeh, koji bi često prelazio u hihotanje ili u smijeh. Godwina nije zanimalo vlastiti izgled, osim što je uvijek bio uredan. Bilo da je bio kod kuće, u centru ili je putovao, uvijek je nosio jednostavnu odjeću.

Dok sam boravio u Hong Kongu 1996. godine, pozvao sam ga da dođe u moj centar u vrijeme dok se vraćao u Šri Lanku. Pričao sam svojim prijateljima u Hong Kongu o njemu i htjeli su čuti njegova predavanja. Njih petnaestak, zajedno sa mnom otišlo je do zračne luke da bi ga dočekali. Pojavio se u svojoj uobičajenoj odjeći, na nogama je imao stare sandale, a u ruci je držao staru torbu. Primijetio sam izraz lica svojih prijatelja. 'Je li to on?' pitao me jedan od njih, pomalo zbunjen kada ga je ugledao. Očito nisu bili impresionirani. Nije trebalo proći dugo vremena prije negoli su razvili simpatije prema njemu i počeli ga duboko cijeniti. Godwin nije trebao ukrašen tron, velike titule ili posebno predstavljanje da bi na ljude ostavio dojam. Trebalo je s njime provesti samo malo vremena da bi se netko uvjerio u njegove kvalitete.

Troje je ljudi imalo najveći utjecaj na Godwinov duhovni razvoj. Bio je to njemački redovnik Nyanaponika Thera, glasoviti buddhistički filozof K.N. Jayatillake i indijski mislioc Jiddu Krishnamurti. Iako ga je meditacija zanimala od mladosti, Godwinu je bilo teško pronaći nekoga koji mu bi pojasnio meditaciju na razumljiv način. Ranih 60-ih godina počeo je odlaziti u Buddhist Publication Society u Kandyu kako bi pomagao Nyanaponiki i tadašnjem izvršnom direktoru BPS-a Richardu Abhayasekeri. Pomagao bi u uredskim poslovima, brinuo se za posjetitelje, a poslije bi znao razgovarati s Nyanaponikom o meditaciji i psihologiji. S vremenom je počeo iznimno cijeniti ovog

Uspomena na Godwina

redovnika i uvijek je preporučivao njegove knjige 'The heart of buddhist meditation' i 'Power of mindfulness', kao jedne od najboljih knjiga o meditaciji.

Negdje u to vrijeme ponovo je sreo svog prijatelja prof. Jayatilleka, autora značajnog djela 'Early Buddhist Theory of Knowledge'. Često bi odlazio u profesorov dom da bi s njime razgovarao o buddhističkoj filozofiji, te o njenom odnosu sa filozofijom Zapada. Upravo je prof. Jayatilleke zainteresirao Godwina za parapsihologiju. Godwin mi je jednom zgodom rekao: 'K.N. (Jayatilleke) naučio me misliti, Nyanaponika me ponukao da počnem čitati sutte, a Krishnamurtijeva djela svemu su tome dala smisao.'

Godwina je zadivio Krishnamurtijev pristup duhovnosti. Znao bi reći da Krishnamurti naučava 'dhammu bez buddhizma'. Na njega je duboko utjecalo Krishnamurtijevo učenje o 'svjesnosti', o tome kako treba izbjegavati stavove, kako ne treba stvarati sliku o sebi, te kako na duhovnom putu ne treba imati nikakva očekivanja. No, unatoč toga što je iznimno cijenio Krishnamurtija, kada je velikan posjetio Šri Lanku 1980. godine, Godwin nije išao u Colombo da bi slušao njegova predavanja. Pitao sam ga zašto ne ide, a on mi je odgovorio da je toliko upoznat s njegovim učenjima, tako da činjenica što bi ga vidio ne bi imala što dodati tome, te da nije nužno da ide. Krishnamurti je bio poznat po tome što je znao izgrditi svoju publiku, pa im je znao reći da, ako stvarno razumiju njegovu poruku ne trebaju dolaziti na predavanja. Ja osobno smatram da je Godwin bio jedan od onih koji su uistinu razumjeli Krishnamurtija.

Osim kada je odlazio u mladosti u Kandaboda centar, Godwin nije nikada meditirao na formalan način, sjedeći u položaju za meditaciju i radeći neku od tehnika meditacije. Nije bio meditator u klasičnom smislu. Od svoje mladosti, ohrabren onim što je naučio od Nyanaponike, Krishnamurtija i suttu, spontana svjesnost dovela ga je do stanja prirodne pažnje i spokoja. Vrijedi istaći da toplina i ljubav koju su ljudi osjećali u njegovoj nazočnosti nisu bile posljedica meditacije na ljubav (metta) na konvencionalan način. Činilo se da je to izlazilo iz njegove nutrine.

Jednom sam ga prilikom upitao kako je uspio u tome, a on mi je odgovorio: 'Ne znam Bhante, samo se dogodilo. Vjerojatno sam puno meditirao u prošlom životu.' Tada je u svom karakterističnom stilu zahihotao. Drugom prilikom pitao sam ga da li su ga ikada privlačile žene i priznao mi je da je jednom imao djevojku. 'Što se dogodilo?' pitao sam. Godwin mi je odgovorio 'Bio sam u ranim dvadesetim godinama. U moje vrijeme mladić i djevojka mogli su se sastajati samo potajice. Tako smo se nas dvoje dogovorili da ćemo se naći na određenom mjestu, nekada je došla, nekad ne. Kada je kasnila ili uopće nije došla počeo sam primijećivati koliko me to boljelo i prestao sam se njome vidati, pa je i ona odustala od mene.'

Kada sam upoznao Godwina, a bilo je to 1977. godine još je živio s majkom i sestrom u ulici Peradeniya. Spavao je u maloj sobi sa svojim nećakom. Soba je bila puna prašine koja je dolazila iz pravca prometne ulice. Police pune knjiga prekrivale su dva zida, a bilo je ondje i raznih časopisa, te fotokopija raznih znanstvenih članaka. Iako stanje njegove sobe nije odražavalo Godwinov um, sadržaj knjiga na policama to svakako jest. Knjige su bile uistinu širokog raspona, s obzirom na teme, no nekoliko je tema prevladavalo-psihologija, parapsihologija, antropologija, sociologija i buddhizam. Godwinov je krevet također obično bio pun knjiga i časopisa. Svakog tko bi ga posjetio posjeo bi na rub kreveta i tada bi započeo razgovor. Tijekom razgovora znao bi prekopavati po knjigama na krevetu ili skočiti do polica s knjigama, izvući knjigu, te pokazati poneki odlomak sugovorniku. Često sam znao od njega posuditi knjige. Iako sam mu ih uvijek vraćao, ne sjećam se da me je ikada pitao da li sam ih vratio.

Godwin je skupio velik broj svojih knjiga zahvaljujući svojim prekomorskim prijateljima, koje je stekao tijekom godina. Jedan od prvih takvih prijatelja bio je profesor Ian Stevenson, poznati parapsiholog sa Sveučilišta u Virginiji. Stevenson je prvi puta došao u Šri Lanku 1968. godine da bi proučio slučajeve djece koja su se sjećala svojih prošlih života. Prilikom Stevensonova boravka u Šri Lanki Godwinu su pomagali Francis Story i V.N. Gunaratana, koji su oboje bili njegovi dobri prijatelji. Kada bi Godwin god čuo o nekom djetetu koje se prisjećalo prošlih života, skupio bi podatke i slao ih Stevensonu.

Godine 1977. profesor je pozvao Godwina u Virginiju kako bi mu pomogao u istraživanju. Suradujući sa Stevensonom Godwin je postao poznat, te kada bi god sociolozi ili antropolozi dolazili u Šri Lanku, znali bi se susresti s njime. Malo je bilo onih koji nisu profitirali od njegova umijeća u prevodenju, razumijevanja buddhizma, te njegovog širokog znanja o običajima i tradiciji Šri Lanke. Godwin je sa svoje strane uvijek bio sretan kada je nekome mogao pomoći. Već ranih 70-ih godina teško da je prošao tjedan, a da nije dobio poneki paket iz Sjedinjenih Država, Velike Britanije ili Njemačke. U paketu bi se nalazila knjiga ili monografija sa posvetom. Na

Uspomena na Godwina

Godwinovu primjerku Stevensonove knjige 'Children Who Remembered Their Previous Lives' stoji posveta, 'Godwinu uz puno zahvalnosti za sve što je učinio da ovo djelo ugleda svjetlo dana, Ian Stevenson, 15. siječnja 1988. godine.' Na Godwinovoj knjizi 'Methatheism-Early Buddhism and Traditional Christian Theism' J.S. Krugera piše, 'Mom učitelju i prijatelju Godwinu s ljubavlju i zahvalnošću.' Bilo je podosta takvih knjiga u njegovoj zbirci.

Iako je Godwin puno čitao i volio je razgovarati sa znanstvenicima, bio je sve samo ne knjiški moljac. Nije bio akademski obrazovan, a stvari akademske naravi zanimale su ga samo u smislu da mu pomognu rasvijetliti stanje današnjeg čovjeka. Kada bi razgovor koji bi s nekim vodio ili pak knjiga koju je čitao sve više naginjali teorijama ili nagađanjima, gubio bi interes.

Godine 1977. Godwin je upoznao dr. L Rodriga koji je radio u psihijatarskoj klinici Opće bolnice u Kandyu. Doktora je zanimala terepijska primjena meditacije, te je zamolio Godwina da pogleda neke od njegovih pacijenata. Ljudi su se često obračali Godwinu kada su bili suočeni s problemima, znajući da u njemu imaju pažljivog slušača i vještog savjetnika. No, dr. Rodrigo pružio mu je priliku da radi s ljudima na jedan sistematičniji način. Volio je taj posao, ne samo stoga što je upoznao složenost ljudske patnje, već stoga što je više od svega želio pomoći ljudima u nevolji.

Uskoro je sve više i više ljudi dolazilo k njemu. U više me je navrata zvao kada je razgovarao s tim ljudima. Ganuo me način na koji se s njima ophodio. Moglo se gotovo vidjeti kako iz njega izlazi ljubav kada su mu ljudi povjeravali svoje nevolje. Gotovo uvijek ih je slušao zatvorenih očiju. Ako je netko od tih ljudi zaplakao, Godwin bi otvorio oči, primio ih za ruku ili bi ih lagano potapšao po leđima. Ne iznenaduje činjenica što su se mnogi od tih ljudi osjećali bolje samim time što su s njime proveli neko vrijeme.

Koristeći priče koje je čitao u Buddhinim govorima, polako je razvio načine kako pomoći ljudima s psihičkim teškoćama. Njegov se pristup temeljio na slijedećim konceptima: zbliziti se s osobom tako da ona može otvoreno i slobodno govoriti o svojim problemima, uvjeravajući osobu da je problem rješiv. Poticao ih je da preuzmu odgovornost sami za sebe, uz pomoć meditacije na disanje (anapanasati), te ih poučavao kako da se nose sa simptomima problema, pri čemu je naglašavao meditaciju na ljubav.

Godwin je također inicirao nekoliko projekata oko Kandyja da bi pomogao ljudima na jedan dugoročniji način. Prvi i najuspješniji bio je program koji je namijenio osobama oboljelima od raka. Poticao je ljude da oboljelima od raka donose hranu i ostale potrepštine. Njegova uloga u tom projektu bila je savjetodavna. Savjetovao je oboljele i učio ih, kroz meditaciju, kako da se nose s boli i strahom od smrti.

Pridružio sam mu se i gotovo dvije godine svaki tjedan išao sam s njime, te sam uočio kako je sama nazočnost suosjećajne osobe blagog smjeha dovoljna da se ljudi osjećaju bolje. Jednom smo prilikom Godwin i ja razgovarali sa ženom koja je imala veliki tumor u ustima. Iz usta joj se širio nenasan smrad, tako da sam se diskretno malo odmaknuo. Godwin je pak sjeo i slušao je, smrad ga očito nije smetao.

Jednom drugom zgodom vrlo siromašna tamijska žena prosila nas je novac ne bi li si kupila malo mlijeka u prahu. Godwin se primio za džep i dao joj nešto novca. Potom smo krenuli prema obližnjoj autobusnoj stanici. Dok smo čekali autobus Godwin me upitao, 'Bhante imaš li što novaca?' Tih dana nisam, shodno redovničkim pravilima imao ništa novca, te sam mu odgovorio, 'Znaš da nemam ništa, a gdje je novac koji si imao kod sebe?' 'Sve sam dao onoj ženi', u svom stilu je zahihotao Godwin. Tako smo pješačili sve do grada. Bilo je to tako tipično za Godwina. Kada ga je obuzela ljubav dao bi sve što ima, bez da imalo misli na sebe. Znam da buddhistički spisi govore o 'davanju bez zadržke', no Godwin je jedina osoba koju sam ikada sreo koji je to uistinu i živio, sasvim prirodno.

Nakon studentskih nemira 1971. godine u koje su bili uključeni i mladi redovnici, Sveučilište Peradenya zatvorilo je samostansko Sveučilište. Međutim kasnih 70-ih godina Vlada je odlučila ponovno dozvoliti studij i redovnicima. Shodno tome stari bungalov koji su koristili studenti strojarstva dan je na upotrebu buddhističkom centru.

No, samo je mali broj studenata bio zainteresiran za buddhizam u ono vrijeme, tako da je centar bio malo korišten. Ipak nekoliko profesora sa Sveučilišta, posebice prof. Lily de Silva i prof. W.C. Vitnachachi, počeli su se sastajati tamo jednom tjedno gdje su uglavnom raspravljali o suttama. Postupno su dolazili i ostali, tako da je u tom prostoru 1977. godine osnovana stalna grupa. U grupi su bili Godwin, gospođa de Silva, Vitnachachi, gospodin Ratnakara, Pat

Uspomena na Godwina

Jayatillake i dr. Parakrama Fernando. Upravo ondje sam prvi puta sreo Godwina.

Grupa se sastajala dva puta tjedno. Četvrtkom bi čitali sutte, a kasnije ih diskutirali. S obzirom da je bila stručnjak za Pali jezik profesorica de Silva komentirala bi tehničke pojmove. Parakrama bi isticao filozofske implikacije u njima, dok je Godwin sugerirao stvari koje bi mogle biti od praktičnog značenja. Diskusije bi ponekada bile i žučne ili bi se prelazilo na neke druge teme. Primijetio sam da bi, kada bi se god to desilo, Godwin prekrizio ruke, zatvorio oči i šutio. Petkom navečer sastajali bi se na jednosatnoj meditaciji, a tada bismo o tome raspravljali uz šalicu čaja ili kave. Godwinov doprinos ovim sastancima uvijek bi bio značajan, a ponekada i vrlo dubok.

S vremenom smo svi zajedno postali dobri prijatelji, a svoju smo malu grupu nazvali Veluvana, po bambusovoj šumi u Indiji gdje je Buddha ponekada boravio. S obzirom da nije bilo redovnika u grupi osim mene, povjerena mi je organizacija aktivnosti naše grupe. Pozivali smo mnoge uglednike koji su posjećivali Sveučilište da nam se obrate ili da sudjeluju u našim raspravama. Jedan od najpoznatijih bio je biskup Robinson, poznati prelat, a uz njega bio je tu i Richard Gombrich, poznavatelj Sanskrta sa Cambridgea, Walpolah Rahula i prof. David Kalupahana sa Sveučilišta Hawai.

Početkom 1979. godine gospodin Alakoon, bogati poslovni čovjek iz Kandya, zajedno sa suprugom stalno bi dolazio na naše meditacije petkom. Kada je Sveučilište izdalo dekret da se moramo seliti iz bungalova, gospodin Alakoon je rekao da će nam donirati nešto zemlje na svom imanju kako bismo mogli utemeljiti centar za meditaciju. Isto tako obećao nam je da će nam u svom trošku izgraditi svu potrebnu infrastrukturu. I tako se naša mala grupa razvila u ono što se danas zove Nilambe centar. Godwin je napustio svoj posao knjižničara u Kandyu i kasnije je postao je učitelj u Nilambeu.

Prvi tečaj meditacije u centru Nilambe održao je američki učitelj Joseph Goldstein. Sam tečaj privukao je oko sedamdeset ljudi, što sa Šri Lanke, što iz drugih zemalja. Bio je to uspjeh. Međutim nakon tečaja, kada su svi, uključujući i Goldsteina otišli kućama, shvatili smo da imamo centar, ali ne i učitelja.

Na kraju, ja sam poučavao prvih deset dana svakog mjeseca, dok je Godwin upravljao centrom. U roku godinu dana Godwin je postao učitelj u Nilambeu. Na početku, baš kao i ja, nije znao kako voditi tečaj meditacije. Tijekom meditacije sjeo bi, naslonio se na zid, držeći desni lakat lijevom rukom, dok mu je desna počivala na obrazu. 'Godwine', rekao sam mu, 'Trebaš sjediti uspravno inače nemoj očekivati da će i drugi sjediti uspravno.' Unatoč činjenici što nije nalikovao konvencionalnom učitelju, uskoro se pročulo da se u njemu krije nešto posebno.

Isprva su ljudi dolazili u Nilambe uglavnom u želji da nauče meditirati, no s vremenom su počeli dolaziti zbog Godwina. Do sredine 80-ih godina postao je toliko poznat da je primao pozive iz Švicarske, Njemačke, Velike Britanije, a kasnije iz Južne Afrike, Hong Konga, Taiwana i Singapura. Poučavao je meditaciji različite skupine ljudi, od kršćanskih svećenika i pastora do Mahayana buddhista. Tijekom 90-ih godina sve veći broj zapadnjaka, kao i ljudi iz Šri Lanke dolazilo je u Nilambe koji se s vremenom širio.

Sve te godine koliko sam ga poznavao ne mogu se sjetiti niti jedne prigode u kojoj bi bilo kome rekao nešto negativno, a isto tako ne znam za slučaj da bi se ikada naljutio. Ne mislim da je to bilo stoga što je pokušavao 'biti pristojan' ili stoga što je bio slijep na ljudske mane. Ne, bilo je to stoga što negativnost drugih ljudi nije utjecala na njega. Isto tako ne sjećam se da je ikada bio nestrpljiv, depresivan, ljut ili pak zabrinut.

Bio je vrlo blizak s majkom, no kada je preminula 22. srpnja 1977. bio je potišten nekih pola sata, a tada mu se vratila ona karakteristična smirenost. Tijekom sprovoda i sedmodnevne ceremonije žalovanja, njegovi su rođaci plakali, dok je on ostao potpuno miran i sabran.

Ako je Godwin imao neku manu onda je to bila činjenica što je nastojao izbjeći bilo kakvu neugodnost u odnosu s nekim. Kada je netko u Nilambeu remetio red ili odbio slijediti dnevnu rutinu, Godwin bi na sebe preuzeo zadaću da porazgovara s njime. Bilo je slučajeva kada je njegova blagost prema drugima u Nilambeu bila uzrok znatnim neugodnostima u samom centru. Sjećam se kada mu je kući dolazio jedan vrlo neugodan čovjek, očito radi savjeta. Ustvari, taj se čovjek neprestano žalio na ljude koje nije volio i to je znalo potrajati satima. Svakog bi četvrtka čekao Godwina kad se vraća s posla, a kada je Godwin došao, sjeo je i trpio tiraniju tog čovjeka. Ponekada bi čak i izbjegavao ići kući, ako je znao da ga ovaj čeka. Tek nakon nekoliko mjeseci rekao mu je da mu ne može pomoći, te da više ne dolazi.

Uspomena na Godwina

Iako je Godwin jako dobro razumio ljudsku psihu i znao odlično prosuditi nečiji karakter, ponekad je znao biti vrlo naivan u vezi ljudi, posebice ako su ga htjeli prevariti. Budući da je bio dobrog srca i potpuno iskren nije uvijek uviđao da drugi nisu takvi. Stoga je ponekada donosio pogrešne prosudbe.

Godwin je već neko vrijeme imao bolest jetre, te je naglo slabio i brzo se umarao. Iako je znao da mu je zdravstveno stanje teško, nastavio je putovati i držati predavanja. Kada se 2000. godine vratio s tromjesečne turneje po Južnoj Africi zglobovi su mu bili natečeni, a trbuh napuhnut. Odsjeo je kod svojih prijatelja Harirala i Visakhe Wickramaratnea. Ovi su ga odveli specijalistu koji mu je propisao lijekove. No, posjetio je i svog liječnika opće prakse, koji mu je pak pripisao sasvim drugačije lijekove. Dva dana kasnije, negdje u tri sata ujutro Hariral je čuo buku koja dolazi iz Godwinove sobe i otišao je vidjeti o čemu je riječ. Našao je Godwina kako bespomoćno leži na krevetu. Ja sam se baš tog jutra vraćao iz Indije i kada sam čuo da je Godwin u bolnici, pohitao sam u Kandy. Izgledao je umorno i iscrpljeno. Ipak smijao se i bio je nekako veseo. Tada toga nisam bio svjestan, ali bio je to posljednji put što sam ga vidio. Kasnije je pao u komu i ostao na intenzivnoj njezi 48 sati. Probudio se iz kome, vratio se u Visakhinu kuću, gdje se odmarao, unatoč toga što su ga mnogi posjećivali.

Dok je bio još u bolnici rekao je Visakhi, 'Prestajem s predavanjima. Dosta sam učinio za druge, a sada je vrijeme da nešto učinim i za sebe.' Poslije dva tjedna provedenih u Visakhinoj kući opet je pao u komu i odvezen je u bolnicu Peradeniya. Dva dana nakon toga Visakhu je nazvao Upul Gamage, rekavši mu neka odmah dođe u bolnicu. Kada je stigla, oboje su krenuli prema odjelu gdje je ležao Godwin, no preminuo je samo nekoliko minuta ranije. Nazvali su me i rekli mi neka odmah dođem u bolnicu. Stigao sam za dvadesetak minuta. Kada sam ugledao suze u očima Felixa, Upula i Visakhe, znao sam što se dogodilo. Godwin je preminuo u 9,30 sati 22. travnja 2000. godine.

U Šri Lanki pokojnikovo se tijelo drži dva do tri dana u kući, kako bi ga oplakala rodbina i prijatelji. Međutim Godwin je puno ranije rekao da se pogreb održi što je moguće prije nakon njegove smrti. Sukladno njegovoj želji bio je kremiran dan nakon što je preminuo. Iako je o njegovoj smrti objavljen samo mali članak, o njegovoj se smrti pročulo Kandyem tako da je na pogreb došlo preko 600 ljudi. Pogreb je održan na groblju Mahayawa.

Kada sam došao na sprovod Godwinov brat Felix me upitao kako će teći tijekom pogreba. Nisam očekivao da ću voditi sprovodni obred. Malo sam promislio i predložio da, s obzirom da je Godwin volio tišinu, svi zajedno šutimo petnaestak minuta. Felix se složio. Zatvorili smo oči, pognuli glave i u tišini se prisjetili osobe koja nam je svima dala tako puno.

Nekoliko minuta potom jedan je muškarac izašao iz gomile i počeo je nešto glasno govoriti. Bio sam prežalostan da bih se ljutio, no njegov glas bio je uistinu neugodan. Ne samo meni, već i mnogim drugima. Odjednom sam se prisjetio kako je strpljiv i pun razumijevanja bio Godwin. Zamislio sam kako nas gleda, kako promatra ovog neugodnog čovjeka, te kako mi govori, 'Bhante, misliš li da to radi svjesno?' Te misli malo su mi odagnale tugu. Konačno je netko došao do tog čovjeka i rekao mu neka prestane, što je ovaj i učinio. Kada je prošlo petnaest minuta šutnje, Godwinova braća i nećaci podigli su lijes, odnijeli ga u krematorij, a tada su se vrata krematorija zatvorila. Svi zajedno pjevali smo Metta suttu u znak poštovanja prema našem voljenom učitelju i prijatelju, a tada smo jedan po jedan napuštali groblje. Nekoliko dana poslije kremiranja Visakha Wickramaratne uzela je Godwinov pepeo i lagano ga prosula po tihom rijeci Mahaweli.

Četiri je godine prošlo od Godwinove smrti. Teško da mi prođe tjedan da ne mislim na njega. Siguran sam da svoje duhovne kvalitete, ako ih uopće imam zahvaljujem njemu i njegovom primjeru. Godwin mi je svojom osobnošću pokazao da je doista moguće prevladati uske granice ega, negativne osjećaje, beznačajne ambicije i strahove, te da je moguće biti radostan, te suosjećati s drugima. Za mene, on je bio živi primjer da Buddha Dhamma uistinu djeluje. Sada imam 55 godina i kada pogledam unatrag, mogu bez oklijevanja reći da Godwinu dugujem više nego bilo kom drugom. Za mene osobno on je bio najmudriji i najsuosjećajniji čovjek kojeg sam imao čast poznavati.